

Istotę metody stanowi połączenie usprawniania leczniczego, psychopedagogicznego oraz różnych form adaptacji społecznej. Głównym zaś jej celem jest przygotowanie niepełnosprawnego dziecka do samodzielnego życia.

Usprawnianie dzieci metodą Peto rozpoczyna się stosunkowo wcześnie. Dokonuje się ono w systemie tzw. ?dyrygowanego nauczania?. Kluczową rolę w tym usprawnianiu pełni ?dyrygent?, osoba prowadząca zajęcia z dziećmi. Jego zadaniem jest realizowanie wyznaczonego programu, łączącego elementy pedagogiki i terapii.

Podstawową formę pracy ?dyrygenta? są ćwiczenia ?rytmicznej stabilizacji?. Polegają one na głośnym, chóralnym i wspólnym z ?dyrygentem? opisie słownym wykonywanych ruchów, w celu utrzymania uzyskanej pozycji.

Ważne jest, by podczas ?rytmicznej stabilizacji? ?dyrygent? nie wykonywał manualnych ćwiczeń z dzieckiem. Ruch dziecka sterowany jest jedynie głosem dla zwiększenia świadomości wykonywanej funkcji.

Program postępowania opracowany szczegółowo, przeprowadza się przez odpowiednio dobrany zespół. Stanowią go dwie osoby wykwalifikowane i pięciu studentów.

W zamierzeniu metody Peto - dzieci każdego dnia powinny zdobywać nową umiejętność.

Wyposażenie sali, w której odbywają się zajęcia cechuje prostota i funkcjonalność jej umeblowania. Charakterystyczna cecha metody Peto to szczebelkowa budowa mebli, spełniających wielofunkcyjne role w usprawnianiu (służą do chwytu, utrzymania pozycji).

W metodzie Peto dąży się do integracji oddziaływań polegających na tym, by przyswajanie nauki szkolnej było łączone razem z ćwiczeniami ruchowymi. Metoda ta jest bardzo skuteczna w usprawnianiu fizycznym dziecka z m.p.d. Stwarza ona warunki do równoległego i pełnego rozwoju, wywiera również wpływ na psychospołeczne postawy.

Zarzuca się metodzie, iż umieszczanie dzieci w ośrodkach Peto w izolacji od rodziców i środowiska rówieśników, utrudnia w przyszłości integrację międzykoleżeńską oraz psychicznie obciąża dziecko. W Polsce Instytut Peto działa obecnie bardzo prężnie w Krakowie.

* K.J.Zabłocki ?Mózgowe porażenie dziecięce w teorii i terapii?, Wydawnictwo Akademickie ?Żak?, Warszawa 1998, str.51-55